

El robot Fulgenci

Pedra, paper o tisora

Per a en Fulgenci, el robot,
allò era superior a tot.

Menjava claus i estenalles
i també alguna cisalla.
Calmava la seva agonia
en una ferreteria.

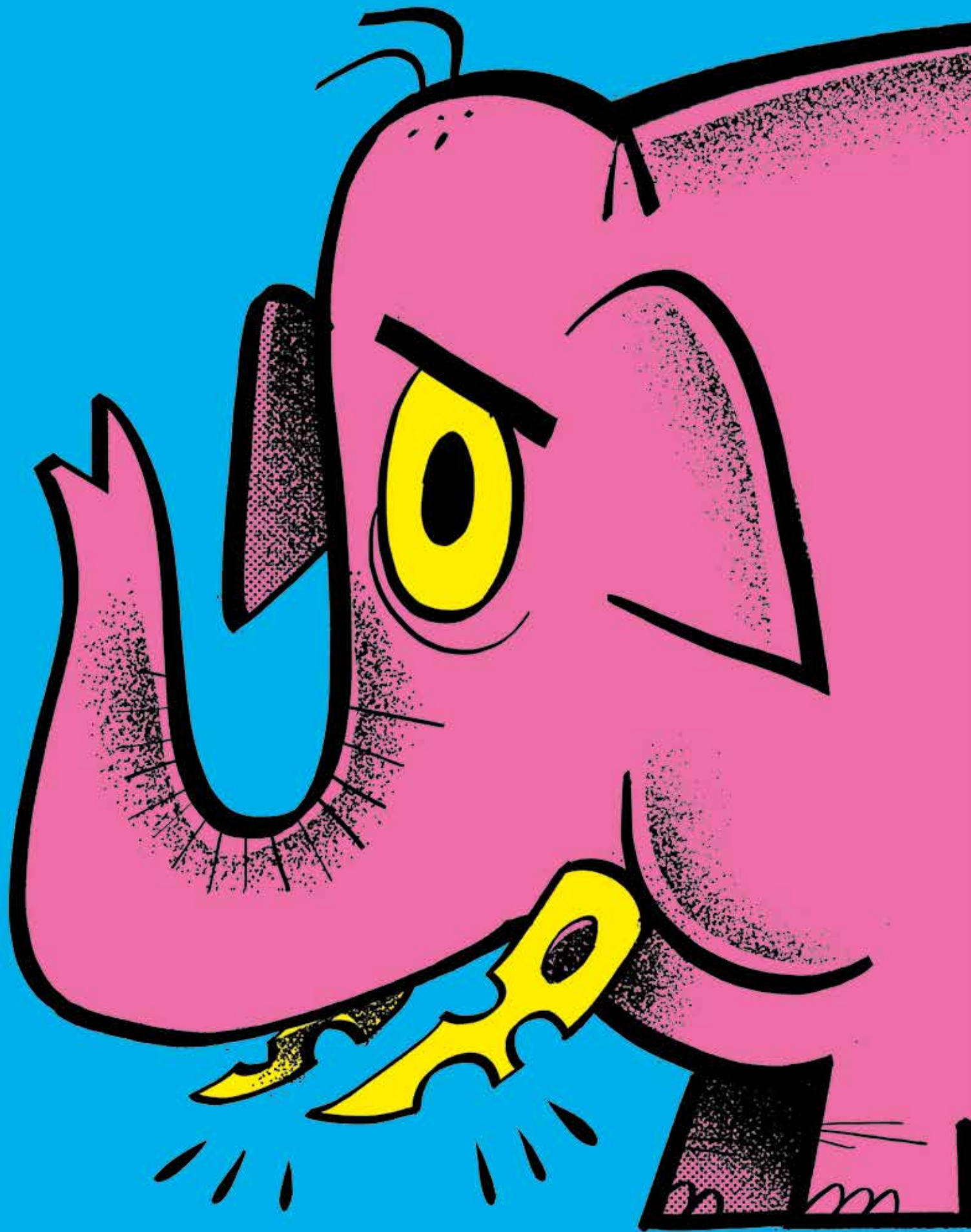
Les seves digestions eren pesades;
les seves becaines, agitades.
Estava gras com un verro
de tant menjar filferro.

Va anar a visitar doctors
perquè el possessin musculós:
“Senyor Robot, paper ha de menjar,
tot i que això li faci espant.
S’aprimarà un quintar
i es convertirà en un tità”.

En Fulgenci, que era disciplinat
i es volia prim i delicat,
es va posar a cruspir revistes,
diaris i altres tintes.

Al cap de pocs dies, estava deprimit;
a la setmana, totalment pansit.
La lletra se li indigestava,
les notícies l’ennuegaven.

Al robot se’l veia moix;
avança lenta, la tristor.
Un bon dia es va deixar anar,
va decidir: “No em vull amagar”.
Si el seu fort era l’acer...
L’alegria, doncs, primer!

L'elefant Maties

No li miris les genives

L'elefant Maties
al dentista li té tírria.
I, per aquest motiu tan clar,
fa un segle que no hi va.

Ara té els ullals estranys;
es veuen plens de forats
com formatge *gruyère* del bo.
És increïble, de debò.

Però en Maties resisteix.
I, tot i que s'entristeix,
segueix sense anar al dentista
per la por de la turbina.

Un dia, coneix en Baptista,
que, a més a més de dentista,
és un gran acordionista
i també saxofonista.

Bressolat per la tonada,
en Maties s'ha calmat.
Saxofon i acordió
li han apaivagat la por.

En Baptista farceix els ullals
de rosa o groc —és igual—;
cada forat d'un color
i ni rastre de dolor.